

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklesiastikē Istoría

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

IX. De Josepho & de libris quos scriptos reliquit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

quem flagris ad osium usque denudationem laniatus, nec preces, nec lacrimas ullas effudit. Sed quantum maxime poterat flebili ac lugubri modo vocem inflectens, ad singula verbera accinebat: Væ væ Hierosolymis. Aliud etiam majori admiratione dignum ab eodem Scriptore memoratur. Oraculum scilicet quoddam in sacris libris repertum fuisse, quo prædicebatur, illis circiter temporibus quemdam ex ipsorum finibus profectum orbis terrarum imperio potiturum. Quod ille quidem Scriptor in Vespasiano expletum esse existimavit. Verum Vespasianus non totius orbis terrarum, sed Romanum duntaxat Imperium obtinuit. Rectius ergo id referatur ad Christum, cui dictum est à Patre: Postula à me, & dabo tibi gentes hereditatem tuam, & possessionem tuam terminos terræ. Et per cujus Apostolos circa idem tempus in omnem terram exierat sonus, & ad fines orbis terrarum verba pervenerant.

Pf. 2.

Pf. 18.

Ἐὰν Ῥωμαίοις ἐπαρχὸν ἔνθα μάλιστα μέγας ὅς ἐστιν ξανόμυρ, ὃς δ' ἰκέτευσεν ἅτ' ἐδάκρυσεν. ἀλλ' ὡς ἐπὶ μάλιστα τὴν Φωνὴν ὀλοφύει, ὡς παρεγκλήσας, πρὸς ἐκάστην ἀπεκράντισεν πηγὴν, αἱ αὖτ' ἐρροσολύμοις. ἕτερον δὲ περὶ τῆς παλαιᾶς Ἰσραήλ ἐστὶν ἱστορίας συγγραφεὺς χρηστέον ἵνα φάσκων ἐν ἱερῇ γραμματικῇ εὐρηθῇ περὶ τῆς γῆς, ὡς καὶ τὸν καιρὸν ἐκείνου διὰ τῆς χώρας αὐτῶν πᾶσι ἀρεῇ τῆς οἰκιστικῆς ὃν αὐτὸς μὲν ἐπὶ Οὐεσπασιανὸν περὶ τῆς Ῥώμης ἐξείληφεν. ἀλλ' ἐχ' ἀπάσῃ γε ὁδοῦ, ἢ μόνῃς ἤρξεν τῆς ἐκ τῶν Ῥωμαίων δικαιοσύνης. ὃν δ' ἂν ἐπὶ τὸν Χριστὸν ἀναχθῇ, πρὸς αὐτὸν εἰρήνη ἐκ τῆς πατρὸς αἰτήσας παρ' ἐμῶν, καὶ δώσω σοι ἐν ἡμετέρῃ κληρονομίᾳ σε, καὶ τὴν κατάχρησιν σε τὰ πέρατα τῆς γῆς. ὃ δὲ καὶ αὐτὸς δὴ ἐκείνου τὸ καιρὸς εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φόβος. τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων, καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκιστικῆς τὰ ῥήματα αὐτῶν.

CAPUT IX.

De Iosepho & de libris quos scriptos reliquit.

Huc refer
Niceph.
c. 18. l. 2.

PRORRO his rebus tandem ad exitum perductis, rationi consentaneum videtur de Iosepho ipso qui historiarum quam præ manibus habemus tantum adjumentum contulit, quis & unde, quove genere prognatus fuerit, exponere. Id verò etiam ipse declarat de se loquens his verbis: Iosephus Mattathie filius, natione Hebræus, domo Hierosolymitanus ex numero Sacerdotum, qui & initio adversus Romanos pugnavi, & rebus postea gestis necessitate coactus interfui. Hic vir omnium tunc temporis Judæorum præstantissimus fuit, non modò popularium suorum sed etiam Romanorum iudicio: adeo ut ipse quidem in urbe Roma statua donatus sit, libri verò ab eo conscripti in Bibliotheca publica fuerint collocati. Scripsit autem Antiquitates quidem Judæas viginti libris: Historiam verò belli Judæici, quod à Romanis suâ ætate gestum est, septem Voluminibus complexus est: quam non solum Græco, sed etiam patrio sermone ab se editam esse testatur. Dignus omnino cui & hæc & in ceteris fides habeatur. Extant etiam duo ejusdem libri de Judæorum vetustate lectu

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Περὶ Ἰωσήφ, καὶ ὧν κατέλιπε συγγραμμάτων.

ΕΠΙ ΤΕΤΟΙΣ ΠΑΣΙΝ, ἄξιον μὴ δ' αὐτὸν τῶν Ἰωσήφον, τοσαῦτα τῇ μὲν χεῖρι συμπερικειμένον ἱστορίας, ὅπόθεν τε καὶ ἀφ' οὗ χρόνος ὡς ἐμάτο, ἀγνοεῖν. δηλοῖ δὲ πάλιν αὐτὸν καὶ τὸ τοῦ λέγων ὡς. Ἰωσήφ. Ματθαίου παῖς, ὃς ἱεροσολύμων ἱερεὺς. αὐτὸς τε Ῥωμαίους πολεμήσας τὰ πρῶτα, καὶ τοῖς ἕτερον πατριάρχων ἐξ ἀνάγκης. μάλιστα δὲ τῇ καὶ ἐκείνου καιρὸς Ἰσραήλ ἐκ τῶν μόνων τοῦ ὁμοεθνέσιν, ἀλλὰ καὶ τῶν Ῥωμαίων γένονεν ἀντὶ τῆς ἐπιδοξοτάτης. ὡς αὐτὸν μὲν ἀναβῆναι ἀνδριάντῃ ἐπὶ τῆς Ῥωμαίων ἡμετέρας πόλεως. τὰς δὲ πατριάρχων αὐτῶν λόγους βιβλιοθήκης ἀξιωθῆναι. ὅσα δὲ πᾶσαι τῶν Ἰσραήλ δὲ χαιρολογίαν ἐν ὅλοις εἰκοσι καὶ ἑξελήλυται συγγραμμάσι. τὴν δὲ ἱστορίαν τὴν καὶ αὐτὸν Ἰσραήλ πολέμου, ἐν ἐπὶ λόγους ἀκαὶ ἐμόνον τῇ ἑλληνικῇ, ἀλλὰ καὶ τῇ πατριάρχῃ πατριάρχῃ αὐτὸς ἑαυτῷ μαρτυρεῖ, ἄξιός γε ὢν διὰ τὰ λοιπὰ πιστευθῆναι καὶ ἕτεροι δὲ αὐτῶν φέρειν πατριάρχῃ ἀξία δύο, τὰ περὶ τῆς Ἰσραήλ δὲ χαιρολογίας ἐν οἷς καὶ ἀντὶ τῆς πρὸς Ἀπίωνα τὸν Γραμ-

μαλίκων καὶ Ἰουδαίων τινὰ ἀδελφὰς αὐτῶν λόγον πεποιήσαι. καὶ πρὸς ἄλλους, οἱ διαβαλέοντες αὐτοὶ τὰ πάτρια τῶν Ἰουδαίων ἔθους ἐπειροῦντο. τῶν ἐν τῷ προτέρῳ τὸν ἀριθμὸν τῆς λεγομένης παλαιᾶς τῶν ἐκκλησιαστικῶν γραφῶν πῆλιν, τίνα παρ' Ἑβραίοις ἀντιγράψαντες, ὡς ἀνὸς ἀρχαίας ἀποδόσεως, αὐτοῖς ῥήμασι διὰ τῶν διδασκῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

Ὡς ὁ Θεὸς τὸν μαρτυροῦν ἐν βιβλίῳ Ἰωάννη.

Οὗτοι μὲν οὖν οὗτοι εἰσὶ βιβλίων παρ' ἡμῖν ἀσυμφώνων καὶ μαχομένων. δύο δὲ μόνον πρὸς τοῖς εἰκοσι βιβλίοις, τὰ πάντες ἐχούσιν ἑξῆς τῶν ἀναγραφῶν, τὰ δικαίως δεῖσθαι πεποιημένα. καὶ τῶν πέντε μὲν ἐστὶ τῆς Μωϋσέως, ἀπὸ τῶν νόμων ἀπὸ τῆς ἀνθρωπογονίας ἀποδοσιν, μέχρι τῆς αὐτῆς τελευτῆς. ὅσα δὲ ἑξῆς τῆς Μωϋσέως τελευτῆς μέχρι τῆς Ἀραξέρεξ τῆς κατὰ Χέρξην Περσῶν βασιλείας, οἱ μὲν Μωϋσῆν προφήτην καὶ αὐτὸς πρᾶξις αὐτοῦ συνέγραψαν ἐν τρισὶ καὶ δέκα βιβλίοις. αἱ δὲ λοιπὰί τες αὐτῶν, ὅσους εἰς τὸν Θεόν, καὶ τοῖς ἀνθρώποις ὑποθήκας τῶν βίβων ἀπέχουσιν. ἀπὸ δὲ Ἀραξέρεξ μέχρι τῆς κατὰ ἡμᾶς ἡμέρας. γεγραπταί μὲν ἕκαστα, πίστεως δὲ ἔχουσιν ὁμοίαν καὶ ἰσχυρίαν τοῖς πρὸ αὐτῶν, διὰ τὸ μὴ ἡμεῶς τὴν τῶν προφητῶν ἀκριβῆ διαδοχὴν. δὴλον δὲ ἐστὶν ἕξω, πῶς ἡμεῖς πρὸς τὴν τοῖς ἰδίοις γεγραμμένοι. τοσαῦτα γὰρ αἰῶνες ἡδὴ παρωχηκότων, ὅτε προφῆταις, ὅτε ἀφελῶν ἀπ' αὐτῶν, ὅτε μεταβιβάται τετόλμηκε πᾶσι τῷ σύμφυτον ἐστὶν ἐν τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ Ἰουδαίοις, τὸ νομίζειν αὐτὰ Θεοῦ δόγμα, καὶ τέτοις ὀφείμην, καὶ ὡς αὐτῶν εἰ δέοι ἐν ἡσκειν ἡδέως. καὶ ταῦτα τῶν συγγραφέων χρησίμως ὡς ἀποδείξω. πεπνυμένοι δὲ καὶ ἄλλοι οἱ ἀφ' ἡμῶν ἀποδασμα τῶ ἀνδρὶ πρὸ αὐτοῦ ἀποδοσιν τοῖς ὁμοῖς Μακκαβαϊκὸν ἐπέγραψαν, τῶν ἀγῶνας τῶν ἐν τοῖς ἔτοις καλεσμένοις Μακκαβαϊκοῖς συγγραμμάτων ὑπὲρ τῆς εἰς τὸ Θεὸν ἐπιστάσεως ἀνδρισμένων Ἑβραίων ἀποδοσιν. καὶ πρὸς τῷ ἑλπί δὲ τῆς εἰκοστῆς ἀρχαιολογίας

A dignissimi. In quibus & Apioni Grammatico respondet qui illa ætate Volumen adversus Judæos composuerat, & aliis nonnullis qui Judæorum origines perinde calumniari tentaverant. In priore autem horum librorum, numerum sacrorum voluminum quibus vetus Testamentum constat, quanam sint apud Hebræos extra omnem controversiam posita, utpotè à majoribus tradita, declarat his verbis.

CAPUT X.

Quomodo idem Iosephus divinorum librorum mentionem fecerit

A Pud nos, inquit, nequaquam innumera bilis est librorum multitudo dissentientium atque inter se pugnantium: sed duo duntaxat & viginti libri, totius præteriti temporis historiam complectentes, qui merito creduntur divini. ex his quinque quidem sunt Moyses, qui & leges continent, & seriem rerum gestarum, à conditu generis humani usque ad ipsius Moysis interitum. Atque hoc spatium temporis tria propemodum annorum millia comprehendit. A Moysis autem interitu ad Imperium usque Artaxerxis, qui post Xersem regnavit apud Persas, Prophetæ qui Moysi succedere, res suâ ætate gestas tredecim libris complexi sunt. Quatuor reliqui hymnos in Dei laudem, & præcepta vitæ hominum exhibent utilissima. Ceterum ab Imperio Artaxerxis ad nostram usque memoriam, sunt quidem singula literis mandata: sed nequaquam tantam fidem auctoritatemque meruerunt, quantam superiores ii libri, propterea quod minus explorata fuit successio Prophetarum. quanta porro veneratione libros nostros prosequamur, re ipsa apparet. Cum enim tot jam sæcula effluerint, nemo adhuc nec adicere quicquam illis nec demere, nec commutare ausus fuit. Sed omnibus nobis statim ab ipso nascendi exordio hoc insitum atque innatum est, Dei ut hæc esse præcepta credamus, iisdemque constanter adherescamus, & eorum causa, si opus fuerit, libentissimè mortem perferamus. Atque hæc Scriptoris illius verba non sine fructu, ut arbitror, hic à nobis inserta sint. Est & aliud non ignobile opusculum ab eodem elaboratum de ratione summo Imperio prædita. Quod quidem à nonnullis Maccabaicum inscriptum est, eò quod certamina conti-